



Mitropolia Ortodoxă Română a Germaniei, Europei Centrale și de Nord Parohia „Sfântul Ioan Botezătorul” - Hamburg

Lohkoppelweg 31a, 22529 Hamburg



“ Glasul celui ce
strigă în pustie :
Cățiți calea
Domnului,
drepte faceți
cărările Lui ”
(Marcu 1, 2)

Nr. 8 - Martie 2012

Calea

RUGĂCIUNEA SFÂNTULUI EFREM SIRUL

Dintre toate cântările și rugăciunile din timpul Postului, o singură scurtă rugăciune poate fi considerată rugăciunea specifică a acestuia. Tradiția o atribuie unui mare învățător al vieții duhovnicești - Sfântul Efrem Sirul, prăznuit pe 28 ianuarie: „Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert nu mi-l da mie. Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește-l mie, robului Tău. Așa Doamne, Împărate, dăruiește-mi ca să-mi văd greșalele mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin”.

Această rugăciune este citită de două ori la sfârșitul fiecărei slujbe din timpul Postului Mare, de luni până Vineri (nu și Sâmbetele și Duminicile), căci, după cum vom vedea mai târziu, slujbele acestor zile nu urmează celor săvârșite de obicei în timpul Postului Mare.

La prima citire o metanie urmează fiecărei cereri. Apoi facem cu toții douăsprezece închinăciuni, spunând: „Dumnezeule, curățește-mă pe mine păcătosul!”. Întreaga rugăciune este repetată cu o singură metanie la sfârșit. De ce ocupă un loc așa de important această scurtă și simplă rugăciune în slujbele de Post? Pentru că recapitulează într-un mod unic toate elementele *pozitive* și *negative* ale pocăinței și constituie, să spunem așa, o „verificare” pentru ostenele noastre personale de-a lungul Postului. Acestea au ca scop mai întâi eliberarea noastră de câteva boli duhovnicești fundamentale, ce ne modelează viața și fac practic imposibilă chiar încercarea de a ne întoarce noi înșine către Dumnezeu.

Boala fundamentală este *duhul trândăviei*. Este acea lenevire și pasivitate a întregii noastre ființe, care întotdeauna ne împinge mai degrabă „în jos” decât „în sus” — care încearcă mereu să ne convingă că nici o schimbare nu este posibilă și, deci, nu este nici de dorit. De fapt, este vorba de un cinism înrădăcinat, care la orice schimbare duhovnicească răspunde „pentru ce?” și face din viața noastră o teribilă risipire sufletească. Este cauza tuturor păcatelor pentru că otrăvește energia duhovnicească de la însuși izvorul său.

Rodul *trândăviei* este *grija de multe*. Este acea stare de deznădejde pe care toți Sfinții Părinți au considerat-o cea mai mare primejdie pentru suflet. Deznădejdea este imposibilitatea pentru om

de a vedea ceva bun sau pozitiv; este reducerea la negativism și pesimism a tot ceea ce există. Aceasta este, cu adevărat, o forță demonică în noi, pentru că fundamental Satana este un *înșelător*. El îl înșeală pe om asupra lui Dumnezeu și a lumii; el umple viața cu întuneric și nihilism. Deznădejdea este sinuciderea sufletului, pentru că atunci când omul este cuprins de ea devine incapabil să vadă lumina și să o dorească.

lubirea de stăpânire! Deși pare bizar, trândăvia și deznădejdea sunt tocmai cele ce ne umplu viața cu *iubirea de stăpânire*. Pângărind întreaga noastră atitudine către viață, lipsind-o de



sens și *plinătate*, ele ne silesc să căutăm compensație într-o atitudine total greșită față de alte persoane. Dacă viața mea nu este îndreptată către Dumnezeu, nu aspiră la valorile eterne, inevitabil va deveni egoistă și egocentrică, iar aceasta înseamnă că toți cei din jurul meu vor deveni mijloacele propriei mele satisfaceri de sine. Dacă Dumnezeu nu este Domnul și Stăpânul vieții mele, atunci eu voi deveni propriul meu domn și stăpân, centrul absolut al propriei *mele* vieți, și încep să evaluez totul ținând cont de nevoile *mele*, de ideile *mele*, de dorințele *mele* și

de judecățile *mele*. *lubirea de stăpânire* este astfel o degenerare fundamentală a relației mele cu ceilalți, o încercare de subor-donare a lor față de mine. Această pornire nu se exprimă neapărat prin a comanda sau a domina pe „alții”. Se poate exprima la fel de bine prin indiferență, dispreț, lipsă de interes, de considerație, de respect. Este, într-adevăr, lenevire și deznădejde îndreptate, de această dată, către ceilalți; sinuciderea duhovnicească se completează astfel cu crima duhovnicească.

Și, în final, *grăirea în deșert*. Dintre toate ființele create de Dumnezeu, omul singur a fost înzestrat cu darul vorbirii. Toți Sfinții Părinți văd în aceasta adevărata „pecete” a Chipului Divin în om, pentru că Dumnezeu însuși se descoperă ca și Cuvânt (Ioan 1, 1). Dar, fiind darul suprem, este prin același simbolism supremul pericol. Fiind adevărata expresie a omului, mijlocul realizării de sine este din acest punct de vedere și cauză a căderii sale și a distrugerii de sine, a trădării și a păcatului. Cuvântul mântuie și cuvântul ucide; cuvântul inspiră și cuvântul otrăvește. Cuvântul este modul de exprimare al Adevărului, dar și al înșelării demonice.

(Continuarea în pagina 2)

RUGĂCIUNEA SFÂNTULUI EFREM SIRUL (CONTINUARE)

Având o putere pozitivă fundamentală, el are astfel, totuși, și o imensă putere negativă. Cu adevărat el zidește pozitiv sau negativ. Atunci când este deviat de la originea și scopul său dumnezeiesc, cuvântul devine *deşertăciune*. El împinge spre trândăvie, deznădejde și iubirea de stăpânire și transformă viața în iad. El devine adevărata putere a păcatului.

Acestea patru sunt astfel „obiectivele” negative ale pocăinței. Ele constituie obstacolele ce trebuie îndepărtate. Dar Dumnezeu singur le poate îndepărta. Iată deci prima parte a rugăciunii Sfântului Efrem Sirul — acestea plângere din adâncul neputinței omenești. Apoi rugăciunea se îndreaptă către țelurile pozitive ale pocăinței care, de asemenea, sunt patru.

Curăția! Dacă nu se reduce sensul acestui termen, așa cum adesea și eronat se face, numai la conotațiile sale sexuale, este înțeles ca omologul pozitiv al trândăviei. Traducerea precisă și totală a termenului grecesc *sofosini* și a termenului rusesc *tselomudryie* trebuie să fie *plinătatea înțelepciunii, dreapta socotință*. Trândăvia este, întâi de toate, risipire, distrugerea vederii și energiei noastre, incapacitatea de a vedea întregul. Atunci opusul său este tocmai *plinătatea*. Dacă de obicei înțelegem prin curăție virtutea opusă depravării sexuale, aceasta se întâmplă datorită caracterului decăzut al existenței noastre, care nu se manifestă nicunde mai bine decât în plăcerea sexuală — îndepărtarea trupului de la viața adevărată și de la stăpânirea duhului asupra sa. Hristos a refăcut plinătatea în noi. Și aceasta a realizat-o prin refacerea adevăratei scări de valori, prin călăuzirea noastră înapoi către Dumnezeu.

Primul și minunatul rod al acestei plinătăți sau curății este *smerenia* (...). Ea este mai presus de toate biruința adevărului în noi, îndepărtarea tuturor minciunilor în care de obicei trăim. Numai *smerenia* poate fi capabilă de adevăr, de a vedea și de a primi lucrurile așa cum sunt și, astfel, de a vedea măreția, bunătatea și iubirea lui Dumnezeu în orice. De aceea se spune că Dumnezeu revarsă harul Său peste cei smeriți, iar celor mândri le stă împotriva.

Curăția și smerenia sunt firesc urmate de *răbdare*. Omul „natural” sau „căzut” este nerăbdător, pentru că nevăzându-se pe sine se grăbește să judece și să condamne pe ceilalți. Având, așadar, o cunoaștere eronată, incompletă și pervertită a tot ceea ce îl înconjoară, măsoară toate acestea prin prisma gusturilor și concepțiilor sale. Fiind indiferent cu oricine în afară de sine, dorește ca viața să fie încununată cu succes aici și acum. Răbdarea, totuși, este cu adevărat o virtute divină. Dumnezeu este răbdător nu pentru că este „iertător” ci pentru că El sesizează adâncimea celor ce există, pentru că realitatea intimă a lucrurilor, pe care noi în orbirea noastră nu o mai vedem, este deschisă către El. Cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu, cu cât devenim mai

răbdători, cu atât reflectăm mai mult acel infinit respect față de toate ființele care reprezintă însușirea specifică a lui Dumnezeu.

În cele din urmă, cununa și rodul tuturor virtuților, ale tuturor creșterilor și ostelenilor duhovnicești este *dragostea* — acea dragoste care, așa cum am mai spus, poate fi dăruită numai de Dumnezeu —, darul ce este finalitatea tuturor pregătirilor și ostelenilor duhovnicești.

Toate acestea sunt rezumate și adunate laolaltă în ultima cerere a rugăciunii Sfântului Efrem Sirul, în care cerem: „dăruiește-mi ca să-mi văd greșalele mele și să nu osândesc pe fratele meu”. Dar, în final, mai este o primejdie: *mândria*. Mândria este izvorul răului și toată răutatea este mândrie. Iată că nu-mi este suficient să-mi văd propriile mele greșeli, întrucât chiar și această virtute aparentă se poate transforma în mândrie. Scrierile sfinte abundă în sfaturi împotriva subtililor forme ale pseudo-pietății care, în realitate, sub vălul smereniei și al autocriticii pot conduce către o mândrie cu adevărat demonică. Dar atunci când „vedem greșalele noastre” și când „nu osândim pe frații noștri”, când, altfel spus, curăția, smerenia, răbdarea și dragostea sunt doar una în noi, atunci și numai atunci ultimul dușman — mândria — va fi nimicit în noi.

După fiecare cerere a rugăciunii facem o metanie. Metaniile nu sunt limitate la rugăciunea Sfântului Efrem Sirul dar constituie una din caracteristicile distinctive ale întregului cult din timpul Postului. Totuși, aici, semnificația lor este revelată mai bine ca niciodată. În lungul și dificilul efort al însănoțirii duhovnicești, Biserica nu a pus bariere între suflet și trup. Omul, în întreaga sa ființă, s-a îndepărtat de Dumnezeu; omul, în întreaga sa ființă, trebuie restaurat, trebuie să se întoarcă (la Dumnezeu - n.trad.). Catastrofa creată de păcat constă, cu siguranță, tocmai în biruința cărnii - animalul, iraționalul, plăcerea din noi — asupra duhovnicescului și dumnezeiescului. Dar trupul este slăvit, trupul este sfânt, așa de sfânt încât Dumnezeu însuși „a luat trup”. Atunci, mântuirea și pocăința nu disprețuiesc trupul, nu îl neglijează, ci au în iconomia lor restaurarea trupului, readucerea lui la funcțiile sale reale, ca expresie a vieții duhovnicești, ca templu al neprețuitului suflet omenesc. Ascetismul creștin este o luptă nu împotriva, ci *pentru* trup. Din acest motiv, întreaga ființă umană - suflet și trup - face pocăință. Trupul participă la rugăciunea sufletului întocmai cum sufletul se roagă prin și în trup. Metaniile, semne „psiho-somatice” ale pocăinței și ale smereniei, ale adorării și ale ascultării, reprezintă astfel prin excelență ritualul de Post.

Pr. Prof. Alexander Schmemmann
(1921-1983) -

fragment extras din lucrarea
Postul cel Mare, Ed. Univers enciclopedic

O FĂȘIE DE POEZIE

*Un singur praznic împărătesc rupe
întrucâtva rânduiala severa a Postului
Mare: Buna Vestire (25 martie), adică pomenirea
veștii pe care Arhanghelul Gavriil i-a dat-o
Maicii Domnului, cum că va zămisli - fecioară
fiind - pe Fiul lui Dumnezeu, și a momentului
propriu-zis în care Fecioara, primind cu smerenie
cuvântul Arhanghelului, a primit de la Duhul Sfânt
Pruncul în pântece.*

*Acatistul Bunei Vestiri este cel mai cunoscut și iubit
dintre acatiste și se citește cu regularitate în
foarte multe mănăstiri din România.*

*În acest colț dedicat poeziei vă propunem, așadar,
un poem scris de Zorica Lațcu, închinat Maicii
Domnului, care are formă și chiar conținut de acatist.*

Filă de Acatist

Bucură-te, leagăn alb de iasomie,
Către care-n rioiri fluturii coboară,
Bucură-te, raza stelei din vecie,
Bucură-te, Maică pururea Fecioară,
Dulcea mea Marie.

Bucură-te, floare fără de prihană,
Albă ca argintul nopților de vară,
Spicul cel de aur veșnic plin cu hrană,
Mirul care vindecă orice fel de rană,
Bucură-te, Maică pururea Fecioară,
Ploaia cea de mană.

Bucură-te, brazdă plină de rodire,
Munte sfânt, în care s-a-ngropat comoară,
Bucură-te, cântec tainic de iubire,
Clopot de chemare, cântec de mărire,
Bucură-te, Maică pururea Fecioară,
Blândă fericire.

Bucură-te, măruț vieții care-nvie,
Pomul greu de roadă-n plină primăvară.
Bucură-te, iarăși, țărnam de bucurie,
Dintru care curge miere aurie,
Bucură-te, Maică pururea Fecioară,
Sfânta mea Marie.

*Poezia are propria ei poveste, relatată
inconfundabil de părintele Teofil Părăian:
„Îmi spunea maica Teodosia că atunci
când a scris poezia Filă de acatist a venit
de la biserică într-o vineri seara acasă (se
afla atunci la Cluj) și s-a așezat să scrie. Și
a scris patrusprezece poezii, patrusprezece
variante de poezie, care ar fi putut fiecare
avea titlul Filă din acatist. Și așa a trecut
vremea, a uitat să se culce, a trecut o zi
după vineri, iar duminică dimineață, fără
să știe că-i duminică, s-a dus la serviciu. Și
când a vrut să intre, portarul a întrebat-o:
« Domnișoară, ce vreți să faceți? » și ea a
răspuns : « Am venit la serviciu » și portarul
i-a spus: « Dar, astăzi e duminică ». Și
atunci și-a dat seama cum a trecut vremea,
pe neștiute, de vineri seara până duminică
dimineața. Așa a apărut poezia aceasta.”*

(Sursa citatului: Ziarul Lumina)

FAMILIA - CHEMAREA LA ÎNDUMNEZEIRE

(Conferință susținută de Părintele Vasile Gavrilă la întâlnirea ATORG 2011)

În fiecare toamnă, are loc întâlnirea anuală ATORG (Asociația Tinerilor Ortodocși Români din Germania). Tineri din diferite parohii ale Mitropoliei Ortodoxe Române a Germaniei, Europei Centrale și de Nord, parcurg sute de kilometri pentru a discuta pe diverse teme actuale, pentru a se împărtăși unii de alții, dar mai ales pentru a participa la conferința care, în fiecare an, este susținută de un invitat deosebit.

Anul acesta, cea de-a patra întâlnire ATORG, a avut loc la Mainz, în perioada 14-16 octombrie, avându-l ca invitat pe Părintele dr. Vasile Gavrilă, preot al Bisericii Ruse Sfântul Nicolae din București sau Biserica Studenților (cum mai este cunoscută).

Vineri seara, după primirea făcută de către organizatori (Parohiile din Darmstadt și Offenbach), ne-am adunat cu toții la o gustare pentru a ne cunoaște sau a ne revedea. Am aflat astfel, că în Offenbach, funcționează de la sfârșitul anului 2010, o școală românească, care se adresează copiilor din zona Rhein-Main, din clasa întâi până în clasa a opta. Aici, copiii români din Germania sunt familiarizați cu limba, cultura și civilizația materne.

Ziua de sâmbătă a început cu rugăciunea de dimineață, urmată mai apoi de conferința așteptată de toți participanții. Deschiderea conferinței a fost făcută de președintele ATORG, P.S. Episcop Dr. Sofian Brașoveanul. Nu întâmplător, ca temă a conferinței a fost aleasă "Desăvârșirea în familie și provocările societății contemporane", acest subiect fiind în strânsă legătură cu anul bisericesc 2011, închinat Sfințelor Taine ale Botezului și Cununiei.

În prima parte a discursului, părintele Dr. Vasile Gavrilă a pus accentul pe familie și pe desăvârșirea în familie. Pentru a putea defini familia, susține părintele, trebuie să ne cunoaștem, să știm de unde plecăm și unde ne întoarcem, să putem defini mai întâi omul.

Omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și nu poate ajunge la desăvârșire decât prin Hristos. Rafail Noica spune în "Cultura Duhului": "În Iisus Hristos vedem cum a fost construit omul". În crearea omului se vede slava Dumnezeiască, iar unirea dintre bărbat și femeie este o taină a lui Dumnezeu cu omul. Dumnezeu ni se descoperă ca un Creator dintre bărbat și femeie.

Familia, a continuat părintele Vasile, a fost creată de Dumnezeu după modelul unirii dintre Hristos și Biserica, așa cum spune Sfântul Apostol Pavel: "Taina aceasta mare este, iar eu zic în Hristos și în Biserica". Prima minune savarșită de Mântuitorul a fost la nunta din Cana Galileii, prin care Dumnezeu și-a arătat slava Sa. Prin prezența Sa la nuntă și prin sfințirea acesteia, Mântuitorul transformă căsătoria, familia, în Biserica în care fiii se vor naște de acum nu numai trupește, ci și sufletește, ca fii ai Împărăției Sale. Rugăciunile din cadrul slujbei Cununiei

fac referire la nunta din Cana și invocă Harul lui Dumnezeu peste noua familie, având conștiința faptului că Hristos este prezent aici, ca și acolo. Prin Taina Cununiei, atât bărbatul, cât și femeia primesc un alt statut: bărbatul devine mire, iar femeia devine mireasă. Unirea mirelui cu mireasa este asemănată cu prototipul unirii lui Hristos cu Biserica.

Părintele a continuat subliniind caracterul căsătoriei de a fi o comuniune de iubire și de a deveni icoană a Preasfintei Treimi, prin aceasta familia fiind chemată la îndumnezeire. Modelul desăvârșirii pe care ni-l propune Hristos este Tatăl: "Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel Ceresc desăvârșit este".



Părintele Vasile Gavrilă, preot paroh la Biserica Sfântul Nicolae (Rusa) din București

Desăvârșire înseamnă îndumnezeire, și la aceasta este chemat omul.

Părintele Vasile Gavrilă a amintit și despre importanța pe care o are sufletul pentru om, parafrazând cuvântul evanghelic (Marcu 8, 36): "Dacă ar câștiga cineva întreaga lume, dar și-a pierdut sufletul, la nimic nu-i folosește". Fiecare suflet ajunge la desăvârșire numai prin Hristos. Iar sumpul însuși al familiei este desăvârșirea, nașterea de prunci fiind o urmare firească a unirii conjugale binecuvântate de Dumnezeu. În Sfânta Taină a Cununiei, punctul culminant al desăvârșirii îl reprezintă împărtășirea mirilor, aceștia devenind un singur trup și un singur gând, atunci când se împărtășesc cu Trupul și Sângele Mântuitorului. Astel, în momentul Cununiei, mirilor li se deschide calea către desăvârșire și către Împărăția lui Dumnezeu.

Acestei introduceri i-a urmat o discuție despre provocările societății contemporane și problemele cu care ne confruntăm cei mai mulți dintre noi, cum ar fi: concepțiile materialiste și înstrăinarea oamenilor care își pierd iubirea unii față de ceilalți, concubinajul și "căsătoriile de probă", la care se ajunge deoarece tinerii nu își mai asumă iubirea până la sacrificiu, fugind de cele mai multe ori de responsabilități, planingul familial, fertilizarea in vitro prin care îl excludem pe Dumnezeu din viața noastră, avortul, concepțiile hedoniste (drogurile, prostituția, pornografia), dorința multora de a se realiza pe plan profesional (carierismul) în detrimentul familiei, care duce la ruperea comuniunii dintre soț și soție și a celei dintre părinți și copii, egoismul, dependența de calculator și internet, care duc la izolare, omul ajungând să nu mai fie capabil să comunice cu ceilalți, devieri de la normalitate (familii monoparentale, părinți homosexuali).

Prin aceste păcate ale noastre nu facem decât să îl răstignim pe Hristos. Pentru a putea trăi o viață cu adevărat creștină, fiecare dintre noi ar trebui să își asume crucea pe care o primește în viață.

Familia ar trebui să își asume crucea nașterii de prunci, crucea creșterii de prunci, crucea de a avea, poate, un singur copil care decedează, ca și crucea lipsei pruncilor. Pentru a putea face față provocărilor societății contemporane, ar trebui să ne regăsim, să ne simplificăm viața și să o trăim în și cu Hristos.

Conferința s-a încheiat cu întrebări adresate de către tinerii participanți părintelui dr. Vasile Gavrilă, cu privire la întemeierea unei familii, păstrarea acesteia și depășirea diferitelor probleme apărute în viața de zi cu zi, răspunsurile fiind elaborate cu ajutorul pildelor, al sfaturilor și învățăturilor dar, mai ales, din vasta experiență de duhovnic a invitatului nostru.

După-amiază am pornit la o plimbare pe străzile orașului Mainz. Încălziți de razele soarelui și de bucuria de a fi împreună, nici nu ne-am dat seama când am ajuns la Catedrala Sfântul Ștefan. Aici, părintele german Johannes ne-a vorbit despre frumusețea vitraliilor pictate de Marc Chagall. Am plecat apoi spre Domul din Mainz, unde am participat împreună la rugăciune (s-au citit troparele Sfinților care odihnesc aici), am ascultat corul Parohiei germane din Mainz și ne-am închinat Sfințelor Moaște. Trebuie menționat că Domul din Mainz adăpostește moaștele a peste douăzeci de sfinți, printre care: Sf. Episcop Crescent, Sf. Episcop Teonest, Sf. Alban, Sf. Episcop Aureu, sora sa Iustina, Sf. Episcop Maxim.

Seara, participanții au avut din nou prilejul de a discuta, într-un cadru mai puțin formal, cu P.S. Episcop Sofian și cu părintele dr. Vasile Gavrilă.

Au urmat discuții organizatorice și s-a stabilit că întâlnirea ATORG din 2012 va avea loc în Würzburg, posibili invitați fiind părintele Rafail Noica sau Maica Siluana Vlad.

Duminică dimineață am plecat spre Parohia din Wiesbaden pentru a participa la Sfânta Liturghie Arhierescă, la care au slujit, alături de P.S. Episcop Sofian Brașoveanul, părintele Cristian Vaida (preot paroh în Wiesbaden), părintele Ștefan Anghel (preot paroh în Offenbach) și părintele dr. Vasile Gavrilă, care a ținut și cuvântul de învățătură la Pilda Semănătorului. A urmat o agapă frățască oferită de Parohia din Wiesbaden, apoi ne-am luat rămas-bun, cu speranța că ne vom revedea cu toții la întâlnirea ATORG 2012 din Würzburg.

A consemnat Luminița Opran

Sursă foto: Arhiepiscopia Ortodoxă Română a Germaniei, Austriei și Luxemburgului (www.cbrom.de)

MEIN WEG IN DIE ORTHODOXIE

Nach meiner schweren Krankheit und den Verlust meiner 24 jährigen Tochter, die wegen Ärztefehler im Krankenhaus starb, habe ich gedacht, hier ist das Leben zu Ende.

Voller Traurigkeit habe ich mich weinend an Gott gewandt und ihm um Hilfe gebeten, mir zu helfen. Ich wußte nicht mehr weiter und hatte sogar mit den Gedanken gespielt, meiner Tochter zu folgen.

Als meine Frau nach Deutschland kam, habe ich sofort versucht, für sie Rumänischen Kontakt in einer Rumänischen Kirche zu besorgen, damit sie hier weiter ihre Heimatsprache sprechen konnte und den Kontakt zur Heimat nicht verliert.

Zu der Zeit war ich noch evangelisch und hatte keine Ahnung von der Orthodoxie und den Ikonen, die für mich einfach nur Bilder waren.

Als ich an einem Sonntag das erste Mal in die kleine Kapelle kam, in der Vater Dr. Miron Dan zelebrierte, war ich von allen Ikonen und dieser Wärme, die diese Kapelle auf mich ausstrahlte überwältigt. Ich habe mich in eine Ecke gesetzt, hatte das Gefühl, alle Ikonen haben einen Mantel der Liebe um mich gelegt und ich hätte weinen können. Nachdem meine Frau ein Gespräch mit dem Priester hatte und er mich auch noch in Deutsch ansprach, war für mich klar, diese Rumänische Kirche wird mein Zuhause. Das war mein erster Kontakt mit der Orthodoxie.

Mein erstes Erlebnis in der orthodoxen Kirche war, noch nie hatte ich gesehen, daß in einer Kirche am Ende eines Gottesdienstes geschnittenes Brot verteilt wurde, weil ich noch nicht wußte, was das zu bedeuten hatte weil ich auch keine Ahnung hatte daß es geweihtes Brot war. Mein erster Gedanke war, "klasse, hier kriegt man etwas zu essen":D grinsen

Hinzu kommt mein erstes Erlebnis zu Ostern mit den vielen Ostereiern, diese Bedeutung war mir nun wirklich fremd weil ich auch von niemanden aufgeklärt wurde. Ich fand es nur klasse, zum Ende mußte man sich in einer Reihe anstellen, bis man dran war und mir wurden drei Eier, süßes Brot und ein Plastikbecher Rotwein in die Hand gedrückt. Und nun? Einfach gegessen ohne Bedeutung für mich, man wurde eben satt davon.

Dann das Erlebnis mit der ersten "Pomana". Was war das? Es stand sehr viel zu Essen auf einer langen Tischreihe und meine Frau hat auch etwas mit Graupen gekocht. So langsam bekam ich den Eindruck, hier in der Kirche wird fast jeden Sonntag gegessen, ohne mir darüber Gedanken zu

machen, daß das alles mit der Orthodoxie zutun haben könnte. Ich kannte auch in der Kirche keine Leute, mit denen ich hätte darüber reden können.

Nachdem Vater Dan sehr erkrankte, kam zufällig auf meinem PC ein Hinweis, ich weiß nicht von wem, daß ein neuer Priester in Hamburg ist, um hier eine neue Gemeinde zu gründen. Neugierig, wer das sein könnte, gingen wir nächsten Sonntag in die Kirche am Weiher und trafen hier einen sehr jungen Priester an. Dieser Priester hat sich meiner Person gleich angenommen, hat mich bei einer Liturgie den Psalm 50 lesen lassen und hat mich zukünftig mit Orthodoxen Kirchenmaterial in Deutscher Übersetzung versorgt. Auf diesen Weg habe ich das erste Mal in meinem Leben überhaupt Kontakt mit Beichte, Buße tun, wer eigentlich Johannes der Täufer war und so weiter.

Fast ein Jahr später durfte ich dann schon mal das Brot schneiden, die Kerze tragen beim Einmarsch des Evangeliums, mich im Altarum bewegen und so fing alles an. Einige Monate später fragte mich mein Priester, ob ich sein Küster werden möchte. Heute bin ich glücklich, Küster sein zu dürfen und gebe Gott meine ganze Liebe.

Nachdem wir nun zur Kirche am Weiher gingen, wurde ich langsam zu den Menschen in der Kirche zutraulicher und habe auch oft Fragen an den Priester gestellt. Ob ich ihn damit genervt habe, weiss ich nicht, aber ich wollte nicht einfach sonntags nur zur Kirche gehen, sondern mich auch im Glauben festigen, nachdem ich ja nun schon den Glauben nach Haare abschneiden angenommen hatte. Das war so März-April 2007, als mir eine Frau (meine spätere "Naşa") ein Buch zu lesen gab, *Starez Silouan, der Mönch vom Berg Athos*. Ich habe dieses Buch nicht nur gelesen, sondern mich so sehr an den Inhalt geklammert, sodaß ich nicht aufhören konnte zu lesen. Es war mein erster Kontakt zu diesem Glauben und mein erster Weg zur gläubigen Zukunft. Diese Buch habe ich mir sofort bestellt. Danach kamen die Bücher über Ostern und der Fastenzeit von Alexander Schmeemann. Ich werde jetzt nicht alle meine Bücher erwähnen, die mich dem Glauben näher gebracht haben.

Im 2007 waren wir in Rumänien wegen Passverlängerung meiner Frau, in Constanța. Montags, mittwochs und freitags war in der Kirche singen vom Männerchor, die ich immer besucht habe, weil es mir irgendwie diese Art gesang angetan hat. Gänsehaut pur. Wir machten auch einen Ausflug zum Nonnenkloster Colilia. Wir wurden sehr

freundlich aufgenommen, wurden an den Mittagstisch geladen. Meine Frau gab Auskunft über mich, weil die Nonnen von mir einiges wissen wollten. Was meine Frau erzählt hat, habe ich natürlich nichts verstanden, aber sie erzählte mir später, dass die Mutter Oberin zu ihr sagte "Dein Mann ist ein Wunder". Danach wußte ich, warum ich so herzlich beim Abschied in die Arme genommen wurde und das hat gut getan, denn irgendwie habe ich eine große Liebe verspürt, von fremden Frauen, die ich noch nie in meinem Leben gesehen hatte.

Heute bin ich so weit, dass ich ohne Kirche und meinem orthodoxen Glauben nicht mehr leben könnte, bete jeden Abend, faste in den Fastenzeiten, nehme so oft ich kann die Komunion, bestelle mir heilige Bücher von Starzen. Mein schönstes Erlebnis hatte ich, als ich einmal sehr krank war mit einer schweren Bronchitis, ich wollte unbedingt das Osterfest in der Kirche feiern und ich wäre auch mit dem Kopf unter dem Arm zur Kirche gekommen. Meine Gebete haben mich soweit gestärkt, daß ich am Ostersonnabend zur Kirche kam. Mein Beichtvater nahm mich in den Arm und sagte zu mir "Willkommen mein Lazarus".

Heute bin ich soweit, dass ich versuche nach der Bibel zu leben, denn ich habe in den letzten zwei Jahren intensiv mit der Bibel gearbeitet, weil ich ein orthodoxes Buch erarbeiten wollte. Leider kann man es nicht drucken lassen, weil es zu viele bunte Bilder von Ikonen hat, zu den passenden Evangelien. Diese Buch würde zu teuer werden, sodaß es niemand kaufen würde. Vielleicht kann man es eines Tages gebrauchen, wenn wir Religionsunterricht in einer eigenen Kirche erteilen.

Also hat Gott mir meinen Weg gezeigt, den ich gehen soll, den ich mit großer Liebe zu ihm gehe. Er hat mein Gebet am Anfang erhört. Bis zu meinem letzten Tag werde ich Ihm dienen, bis ich nicht mehr kann.

